

ΕΥΤΡΑΠΕΛΟΝ ΚΑΙ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΙΚΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

Φ. Ρ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

‘Οδός ‘Αλ. Σούτσου αριθ. 17, Πάροδος Λυκαβητού.

Συνδρ. ‘Εσωτερικού φρ. 8—Συνδρ. ‘Εξωτερικού φρ. 10

ΕΤΟΣ Α’

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗ 10 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΑΡΘ. 8

ΗΧΟ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Πρίγκιψ
της Ουαλλίας.

Δύο εἰσι τὰ μάλλον σπουδαῖα καὶ ἐνδιαφέροντα ζήνηματα, ἅτινα ἀπασχολοῦσι ζωρῶς τοὺς πολιτικούς κύκλους τοῦ τόπου μας, ἡ ἐξωτερικὴ στασιμότης τῶν κοινῶν πραγμάτων καὶ ἡ ἀμφίβολος κατάστασις τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς, διότι ἀφ’ ἐνὸς μετὰ τόσα διαδοθέντα καὶ ἐξαγγελθέντα περὶ ἀναδιοργανώσεως, ἀνασυστάσεως καὶ βελτιώσεως τῶν κακῶς ἐχόντων, οὐδὲν φαίνεται ἔτι νὰ γίνεταί, ἀφ’ ἑτέρου δὲ ἐκ Κοπενάγης, ὅθεν ἀνεμένετο φῶς τι διευκρινήσεως τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς καὶ ἀπόρροια σπουδαίων γεγονότων, ἄκρως ζοφερὰ ἀτυμώφαιρα περικλύπτει τὸν σκοπὸν τῶν συναθροισθέντων ἐκεῖ ὑψηλοτήτων καὶ μεγαλειότητων μόνη δὲ ἡ θλ.θερὰ εἰδησις τῆς χειροτερεύσεως τῆς ὑγείας τῆς σεβαστῆς βασιλείας τῆς Δανίας ἐτεργάτισε τὰς ποικίλας διαδόσεις, αἵ τινες ἀδυστόλως ἐκυκλοφόρουσιν ἀνα τὴν Εὐρώπην καὶ ἀπέδειξεν ὅτι οὐδὲν σπουδαῖον δέον ν’ ἀναμείνωμεν ἐκείθεν. Καὶ ὁ θάνατος τοῦ Βίσμαρκ σταματᾷ πᾶσαν ἰδέαν μεταβολῆς τῆς ὑψίστα-

μένης ἐξωτερικῆς πολιτικῆς. Ὁ θάνατος πολλάκις ἀνέτρεψε βασιλεία, ἀλλὰ καὶ πολλάκις ἐκφοβίζει τόσον, ὥστε προτιμᾷ τις ν’ ἀδρανῆ ἢ νὰ διακινδυνεύσῃ ὑψίστα συμφέροντά του. Ἡ ἐπιτάφιος πλάξ ἐνίοτε καθίσταται φρουρὸς ἀγρύπνου συντηρήσεως καθεστῶτος ἀποκτηθέντος διὰ θυσιῶν πολλῶν.

Ζόφος καὶ ψόφος κατὰ συνέπειαν ἐπικρατεῖ ἔσωθι καὶ ἔξωθι ἡμῶν καὶ οὐδὲν ἀπὸ τινος φαίνεται γινόμενον καὶ τὰ πράγματα θὰ διέλθωσιν ἐπὶ τινὰ καιρὸν ἴσως οὕτω μέχρι φυσικῆς τινος μεταβολῆς. Ἡ φύσις καὶ οὐχὶ οἱ νόες σήμερον εἶναι οἱ παράγοντες, καὶ ἀπὸ ταύτης θὰ κυφορήσῃ μοιραίως τὸ ἄδηνον ἔτι ἡμῖν μέλλον.

Γεγονότα ἄξια λόγου δὲν ἔχομεν εὐτυχο-δυστυχῶς ν’ ἀναγράψωμεν ἤδη. Στασιμότης σχεδὸν ἐν παντὶ ἐπικρατεῖ, ἀποφεύγομεν δὲ νὰ σημειώσωμεν τὰ ἐν τοιαύταις περιστάσεσι ἀναγραφόμενα ἐν ταῖς ἐφημερίδι, ὡς ἐντελῶς ἀσκοπα καὶ ἀπλῶς χρονοτριβικά.

Ἐν Ἀθήναις; Ὁ καιρὸς θερμὸς τὴν ἡμέραν, δροσερὸς τὴν νύκτα. Διασκεδάσεις καὶ θέατρα πληθμονή. Καὶ ἐνῶ πολλοὶ ἀθηναῖοι ἀποδημοῦσι, ζητοῦντες εἰς τὰς νήσους μας καὶ τὸ ἐξωτερικὸν ἀπολαύσεις ψυχροτέρας, ἀπὸ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ τῶν ἐπαρχιῶν τούναντίον προσέρχονται εἰς τὴν κλεινὴν πρωτεύουσάν μας

ζι. τοῦντες ἀπολαύσεις θερμότερας. Οἷα ἀντίθεσις ! ἀλλὰ καὶ φυσικὸν νὰ ζητῆ τις ὅ,τι δὲν ἔχει. Καὶ ἂν ὁ τύπος ἐδείκνυτο δικαιότερος, φυσικώτερος, κριτικώτερος καὶ ἐμπορικώτερος πρὸς τὴν στεγάζουσαν αὐτὸν λαμπροῦπολιν, ἠδύνατο νὰ καταστήσῃ αὐτὴν πρότυπον πόλιν τῆς Ἰφνελίου. εὐφημῶν αὐτὴν ἐν μέτρῳ δίκαιῳ καὶ μὴ δυσφημῶν ἐν ὑπερβολαῖς καὶ ἀδικήμασι. Πλῆθος πολὺ κωλύεται νὰ προσέρχεται ἐνταῦθα ὡς ἐκ τῶν φοβερῶν ψευδολογραφημάτων μας, ἐνῶ οἱ προσερχόμενοι ἀποροῦσι καὶ θαυμάζουσι τὴν καλλονὴν καὶ τάξιν.

Πῶς.

ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΗΣ ΛΗΘΗΣ

Ἐκείνη

Πρέπει νὰ ἀποφεύγωμεν τὸ ἄνθος τῆς λήθης, τὸ δὲ ἀπατηλὸν αὐτοῦ ἄρωμα νὰ μὴ ὀσφραϊνῶμεθά ποτε. Πόσον εἶναι ὠραῖον καὶ θελκτικόν ! Χαμογελᾷ καὶ ἔλλυει. Παρατηρεῖ μὲ γλυκντάτους ὀφθαλμοὺς καὶ μᾶς καθέλγει καλοῦν ἡμᾶς καὶ λέγει : "Ἐλα, εἶμαι φίλος σου, θὰ σοὺ παραμυθίσω. Γνωρίζετε ἐκείνον τὸν Κυρηγιόν ; "Ἐδρεψε τὸ ἄνθος τῆς λήθης. Κατ' ἀρχὰς γλυκντάτη γαλήνη διεδέχθη τὰ βά-

σανά του καὶ ἠδυνήθη ἀταράχως νὰ ἴδῃ ἐκείνην ἠτις τὸν ἔλαμνε τόσον νὰ δυσφύρῃ.

Ἀπηύδωσε ἀπὸ τὴν ἀδιαφορίαν τῆς καὶ ὅμως ἠθέλησε ἀκόμη νὰ τὴν ἀγαπᾷ, ἀλλὰ δυστυχῶς εἶχε δρέψει τὸ ἄνθος τῆς λήθης.

"Ἀπαξ ἔταν ἐλθρομόνησε τις δὲν ἀγαπᾷ πλέον ποτέ."

"Ἦδη οὐδέποτε ἐγκαταλείπει τοὺς λειμῶνας, οἱ λόγχοι πάντοτε ἀντηχοῦσι ἀπὸ τὰ ἄσματά του, πλατᾶται εἰς τὰ δάση, περιφέρεται εἰς τὰς πεδιάδας καὶ τὰ λαγκάδια, ἀναρριχᾶται εἰς τὰ βουνά, ἐρωτᾷ τὰ πτηνὰ τοῦ ἄλλου, τὰ ἄρθη τῶν λειμῶνων, τὴν πηγὴν τοῦ βουνοῦ, διατὶ αὐτὸς μόνος νὰ μὴ δύναται πλέον νὰ ἀγαπᾷ. Εἰς τὴν φωνὴν τῶν πτηνῶν, εἰς τὸ ἄρωμα τῶν ἀνθῶν, εἰς τὸν ἐλαφρὸν ψίθυρον τοῦ ἡρέμωσ ῥέοντος ῥυακίου τῆς πηγῆς, νομίζει ὅτι ἀκούει : «Ἐδρεψας τὸ ἄνθος τῆς λήθης.»

Ποθεῖ τὸν καιρὸν καθ' ὃν ἦτο δυστυχής : τότε τοῦλάχιστον ἠσθάτερο τὴν καρδίαν του πάλλουσαν.

— "Α! κραυγάζει, εἶναι καὶ τοῦτο ἐξ ἐκείνων τῶν κακῶν ἀπὸ τὰ ὅποια δὲν ἰατρεύεται τις παρὰ διὰ τὰ πάσχη περισσότερον.

Πρέπει νὰ ἀποφεύγωμεν τὸ ἄνθος τῆς λήθης, τὸ δὲ ἀπατηλὸν αὐτοῦ ἄρωμα νὰ μὴ ὀσφραϊνῶμεθά ποτε.

— Πές μου, γλυκέ μου φίλε, πές μου τὸ ὄνομά του, ἵνα δύναμαι νὰ τὸ ἀναγνωρίζω

— Τὸ ἀληθές αὐτοῦ ὄνομα εἶναι ἄγνωστο τοῦς θνητοῖς, δι' αὐτοὺς δὲν ἔχει ἴδιον ὄνομα, ὀνομάζεται ἄνθος τῆς λήθης.

— Ποῦ λοιπὸν φέεται ; εἰς τοὺς ἀνθοῦντας λειμῶνας, ἐν μέσῳ τῶν κειρίων ἠδὴ ὑπὸ τοῦ θέρους στάχων, εἰς τὰς σχισμάδας τῶν βουνῶν, εἰς τὰ χλοερὰ λιβάδια, ὅτε τὰς σκιάδας τοῦ ἄλλου, ὑπὸ τὰ φυλ-

λώματα τοῦ κήπου, ἢ ἐκεῖ, ἐκεῖ κάτω, εἰς τὸν μυστηριώδη τόπον τῶν πνευμάτων ; πές μου !

— "Οχι ! "Οχι !, "Οραταί νείαι, εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας ὑμῶν κρύπτεται τὸ φύτρον τὸ περιέχον τὸ αἰώνιον τοῦτο ἄνθος, τὸ ἄνθος τῆς λήθης, ὅπερ πρέπει νὰ ἀποφεύγωμεν, τὸ δὲ ἀπατηλὸν αὐτοῦ ἄρωμα νὰ μὴ ὀσφραϊνῶμεθά ποτε.

N. I. Πρ.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

Κυρία τις ἠρώτησε τὸν πνευματικὸν τῆς :
 — Εἶναι ἀμάρτημα, πάτερ μου, νὰ χαίρωμαι, ὅταν μὲ λέγωσιν ὠραῖαν ;
 — Βεβαίως τῇ ἀπήνησεν ὁ ἱερεὺς, διότι ψεῦδος χαίρεσαι, ἀφοῦ καὶ οἱ κόλακες ψεύδονται.
 — Ὄστε δὲν εἶμαι λοιπὸν ὠραία, πάτερ μου ; μὲ γελᾷ καὶ ὁ καθρέπτης ;
 — Βεβαίως ὁ καθρέπτης ὡς καὶ οἱ κόλακες.
 — Μὰ τέλος ποῖον νὰ πιστεύσω ;
 — Ἐμέ, τὴν ἄλλοτερον !...

Ἐν τῷ κακουργιοδικεῖω :
 — Κατηγορούμενε, διατὶ ἐφόνευσας τὴν γυναῖκα σου ; ἠρώτησεν ὁ πρόεδρος.
 — Μὰ, ἦτον ἀδύνατον πλέον νὰ ζήσωμεν μαζύ, Κύριε πρόεδρε.
 — Καλὰ, ἄς τὴν ἐχώριζες, τῷ λέγει τότε

εἷς τῶν ἐνόρκων, ὅχι νὰ τὴν φονεύσης.
 — Μὰ εἴχομεν ὀρκισθῆ ὑπέλαβε τότε ὁ κατηγορούμενος, μόνον ὁ θάνατος νὰ μᾶς χωρίσῃ.

Μετὰ περιεργείας Κυριακὴν τινα εἰς χωρικοὺς παρετήρει ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Συντάγματος τὸν ἀρχιμουσικὸν κινουντα μικρὰν βάρδον.

— Διατὶ κουνάει τὸ βάρδι του ἔτσι, ἠρώτησε τὸν παρακείμενόν του.

— Διότι εἶναι ἀρχιμουσικὸς καὶ διευθύνει τὴν ὀρχήστραν τῷ ἀπεκρίθη ἐκεῖνος.

— Μὰ τότε καὶ ἐγὼ εἰμπορῶ νὰ κάμνω τὸ ἴδιον, ἀπήνησεν ὁ χωρικός, καὶ ταυτόχρονως τῷ ἔδωσε δύο κτύπους εἰς τὴν κεφαλὴν, ἐκλαβὼν τὴν ἀπάντησιν ἐκείνην ὡς εἰρωνεῖαν.

Μὰ δὲν μοῦ λέγεις, διατὶ ἐνυμφεύθης τὴν ἀδελφὴν τῆς μακαρίτισσας συζύγου σου ; ἠρώτησεν εἷς φίλος τὸν φίλον του. Κάποιος λόγος βεβαίως θὰ ὑπάρχῃ.

— Μὰ βεβαίως, τῷ ἀπήνησεν ἐκεῖνος, διὰ νὰ μὴ ἔχω δύο πενθεράς.

Παιδίον τι ἠρώτησε τὴν μητέρα του.
 — Διατὶ, μητέρα, ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς παρουσιάσθη μετὰ τὴν ἀνάστασιν του πρῶτον εἰς τὰς γυναῖκας ;

— Αἶ, παιδί μου, ἄμα μεγαλώσῃς θὰ τὰ μάθῃς αὐτά, τῷ ἀπήνησεν ἐκείνη... Νὰ, διὰ νὰ μᾶς πιστεύουν καλεῖτερον οἱ ἄνδρες.

Ἐλένη. Καὶ ποία εἶναι ἡ ἐν τῷ ὑπουργεῖῳ μισθοδοσίᾳ σας, Κύριε Γεώργιε ;

ΤΡΟΜΕΡΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Χθὲς ἐπανῆλθον ἐκ Π... ὅπου ἠθέλησας τότε ἐπιμόνως νὰ μεταβῶ καὶ ἡ πρώτη δυσάρεστος δι' ἐμὲ εἰδήσις, ἦν ἐπληροφόρηθη καὶ τὴν ὁποίαν μετὰ κόπου ἐδέχθη ὡς ἀληθῆ, ἦτον ὅτι νυμφεύεσαι... Δὲν θὰ σοὶ εἶπω βεβαίως τὸ τετριμμένον εἰς παρομοίας περιστάσεις καὶ συμβαῖνον μεταξὺ τῶν γυναικῶν «θὰ ἀποθάνω», πλὴν ὅμως διατελῶ ἐν μεγίστῃ μελαγχολίᾳ.

Καὶ εἶμαι οὕτω, διότι μ' ἐγκαταλείπεις καὶ ἴσως περισσότερον τι πάθω, διότι, εἰκάζω, ὅτι σιωπηλῶς καὶ ἐσκεμμένως προητοίμασας ἐν ἀγνοίᾳ μου τὸ σχέδιόν σου, χωρὶς ἀπολύτως τίποτε νὰ ἴπης, οὔτε νύξιν τινα νὰ δώσης εἰς τὴν παλαιὰν ἐφίλην σου, εἰς ἣν ἐν τούτοις τοσοῦτον ταρτου

φικῶς ὑπέσχεσο ἀγάπην καὶ πίστιν αἰώνιαν !

Ἄλλοιμονον ! Στενὸς πενταετῆς βίος, στενότερος ἴσως ἐκείνου, ὃν θὰ διέλθῃς μετὰ τῆς νέας γυναικός σου, συζύγου καὶ συντρόφου σου, ὡς δημοσίᾳ θ' ἀποκαλέσης, πενταετῆς τρυφερότης καὶ ἀγάπης, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὁποίας σχεδὸν κατ' ἐκάστην διημοιράσθησιν τὰς χαράς σου καὶ τὰς λύπας σου δὲν ἤρκεσαν, οὐδ' ἠξιώθησαν ὀλίγης εἰλικρινείας καὶ ἐμπιστοσύνης σου ;

Ἄντι δὲ νὰ μοὶ γράφης καὶ ἐσχάτως ἀκόμη τὰς ἰησοῦτικὰς σ.υ. εἰκείνας ἐπιστολάς καὶ νὰ μ' ἀπατᾷς τοσοῦτον σκληρῶς καὶ νὰ ἐξακολουθῆς νὰ μοὶ ἀποστέλλῃς καὶ διὰ τοῦ ψυχροῦ χάρτου σου ἔτι, τοῦς μεφιστοφελείους σου ἀσπασμούς, (ἄχ ! τί θὰ ἔλεγεν ἡ ἀθῶα μνηστὴ σου, ἂν ἐγνώριζε ταῦτα !) δὲν ἠδύνασο καὶ δὲν ἦτο καλλήτερον νὰ ἤρκεσο πρὸς μὲ εἰλικρινῆς καὶ ἀπροκαλύπτως νὰ μοὶ ἐδήλους ἐν ἀπλότητι ; — Ἰωάννα,

ἀναγκάζομαι νὰ σὲ ἀφήσω, διότι νυμφεύομαι ἄλλην καὶ ἐπειδὴ μὲ γνωρίζεις καλεῖτερον ἀπὸ πάντα ἄλλον καὶ μὲ ἀγαπᾷ, περισσότερον ἀπὸ πᾶσαν ἄλλην εἰς τὸν κόσμον, θέλω νὰ μὲ συμβουλευτῆς περὶ τοῦ πρακτέου ;

Λοιπὸν, ἀγαπητέ μοι Πιῦλε, μολονότι δὲν ἐπραξας τοῦτο, δὲν θὰ δυνηθῆς ν' ἀποφύγῃς τὰς συμβουλὰς μου. Καὶ ἐπειδὴ ἀναγκάζομαι πλέον διὰ τῆς ἐγκαταλείψεώς σου νὰ συνέλθω καὶ λάθω λάθω τὰ μέτρα μου, ἄτινα μοὶ ἐπιβάλλουτι νὰ νείαι περιττάσεις, γίνομαι κατ' ἀνάγκην λίαν σοβαρὰ καὶ ταυτόχρονως μετὰ τῆς γνώμης μου σοὶ ἀποστέλλω καὶ τὰς περὶ τοῦ μέλλοντός σου προγνώσεις σου.

Μοὶ φαίνεται, ὅτι, ὅποταν νυμφεύεται τις, πρέπει ἀτφιλῶς καὶ μετὰ προσοχῆς νὰ ἐξετάτῃ τὸν μέλλοντα σύντροφόν του, ἀλλὰ δὲν πρέπει ὅμως νὰ περραλεῖψῃ νὰ ἐξετάτῃ καὶ τὸν ἐαυτὸν του προγενετέρω. "Εἰκαας, φίλε μου, τὴν μικρὰν ταύτην ἰδιαιτέραν ἐξετάσιν ; Βεβαίως οὐχί.

Παρατηρήθητι ἐν τινι κατόπτρῳ, ἀλλὰ σοβαρῶς καὶ κριτικῶς καὶ οὐχὶ διὰ τοῦ κολακευτικοῦ ἐκείνου καὶ μειδιῶντος βλέμματος, δι' οὗ τοσάκις σὲ εἶδον περρατηροῦντα ἐαυτὸν ἐν τοῖς κατό-

πτροῖς χειροκτιοφόρον καὶ μυττακομυροῦντα μετὰ τὸν πῖλον ἐπὶ κεφαλῆς ἔτοιμον νὰ ἐξέλθῃς... Παρατηρήθητι καλῶς. Βλέπεις ἐνώπιόν σου ἄνδρα ἀμέμπτου εὐπρεπειᾶς καὶ σεμνότητος, ὀλίγον φαλακρὸν, μὲ ὀφθαλμοῦς ἐλαφρῶς τεταρκαμένους, μὲ δέρμα ἀδιαφανῶς μεμαρμαμένον καὶ μὲ ρυτίδας λεπτὰς εἰς τὸ μέτωπον — ὅλας δὲ ταῦτας τὰς μικρὰς ἀτυχο-ἀτχημίας γνωρίζω, Θεὲ μου, ἐγὼ, πόσο ἐπιτηδεῖως, χάρις εἰς τὰς νεωτέρας καλλωπιστικὰς ἐφευρέσεις, προσπαθεῖ νὰ περικαλύψῃς. Ἄλλὰ καὶ ὁ στόμαχός σου, φίλε μου, εἶναι ὀλίγον ἰδιότροπος, ὁ ὕπνος σου παροδιῶς καὶ διακεκομμένος, αἱ δὲ νευραλγίαι σοὶ ἐπέρχονται ἀπαξ καὶ δις τῆς ἐβδομάδος. Ἄλλ' ἂν ἀφῆσον τοῦτο, εἶσαι ἀκόμη νέος καὶ ἀνὴρ τῆς ὠρας, δηλαδὴ «ὅ,τι ἀρπάξεις» ὅπως συνήθως ἡμεῖς αἱ γυναῖκες λέγομεν. Ἰδοὺ τὸ φυτικὸν σου μέρος.

Ἡθικῶς, εἶσαι εὐρύη, ἔχεις τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου, ὅλου τοῦ κόσμου μας μάλιστα, ἂν θέλῃς, κλλ' εἶσαι ἀξίωσθαι μειώτως ὀνηρὸς καὶ συνεπὺς πολὺ ἀμικθῆς. Ποτάκις δὲ, ἀγαπητέ μοι, τοὶ ἐγρηστίμευτα ὡς λεξικόν, ἄτλας καὶ ἱστορία ; ἐγὼ ἦτις μόλις ἀνετάρην καὶ ἐτρούδαχα ἐν τῇ

Γεώργιος. Ἐκατὸν εἴκοσι δραχμαί, Δεσποινίς, ἀλλὰ περιμένω προβιβασμὸν καὶ κατόπιν ἄλλον καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ἐλένη. Καὶ παῦσιν δὲν ἀναμένετε;

Γεώργιος. Τούναντιον, Δεσποινίς, ἀναμένομεν τὴν μονιμότητα.

Ἐλένη (μετ' ἀναστεναγμοῦ). Αἰωνίως μονιμότητα εἰς τὰς ιδέας τῶν ἀνδρῶν παρατηρῶ.

— Πῶς ἔκαμνες, ἰατρέ, καὶ ἐφθασες εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν;

— Πῶς ἔκαμνα; Ἀπλούστατα. Δὲν ἔκαμνα ποτέ μου τουαλέταν. Αἱ μόδες καταστρέφουν τὴν ὑγείαν Κυρία μου.

Τρυφερᾶ μου ἡλικία εἰς τὰς πρώτας τάξεις τοῦ ἑλληνικοῦ, τοῦ Ἀρσακείου! Ἄλλ' ἀναθεματισμένη ἡ ὥρα τῆς ὀρφανίας μου καὶ ἐτι ἀναθεματισμένη ἐκεῖνη, καὶ ἦν ἀπέριψα τὴν χεῖρα πλουτίου ἐμποροπλοιάρχου, προτιμήσατα ἀντὶ τῆς ἀποδημίας μου εἰς τὰ ἀδελφὰ μέρη, τὴν ἐνδημίαν μου εἰς τὴν ἀδελφὸν καρδίαν σου! Τοικύτη φεῦ! ἡ τύχη μου!

Καὶ μοὶ τὸ ὠμολόγησι πάνυ εὐγενῶς, ἄλλως τε, ὁσάκις ἔκαμνες τὴν ἀλληλογραφίαν σου πλυσίον μου, καὶ συνεβουλεύεσο τὰς ὀρθογραφικὰς καὶ λοιπὰς γνώσεις μου. Ἐνθυμείται τὴν πρός τὸν ὑπουργὸν ἐπιστολήν σου, πόσα λάθη σοὶ ἐδιόρθωται. ὦ! πόσον ἐγελάταμεν τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην!

Ἀφ' ἐτέρου ἔχεις καρδίαν κοινὴν, δηλαδὴ οὕτε καλὴν, οὕτε κακὴν, ἀλλὰ μᾶλλον καλὴν. ὦ! τὸ πλεῖστον δὲ τῶν ἀνδρῶν, ἐνέχεις τάσιν ἐκδηλώσεως πρὸς τὰς γυναικῆς ἐκεῖνας, αἵτινες κησιστῶσι τοὺς ἀνδρας γελούους, ἐνῶ μετ' ἀσυνειδήτου ἐγωῖσμοῦ καὶ σκληρᾶς καρδίας ἐκμεταλλεύεσθε τῶν τιμίων γυναικῶν, τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην, περὶ ᾧ οὐδόλως δυσπιστεῖτε. Ἀλλὰ, προεῖπον, οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνδρῶν εἶναι τοιοῦ-

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΠΙΤΥΜΒΙΑ ΑΓΓΛΩΝ

Ἐπιτύμβιον φιλαργύρου.

Ἐνταῦθα κεῖται εἰς ὅστις ἀπώλεσε τὴν ζωὴν, διότι δὲν ἠθέλησε νὰ δαπανήσῃ ὅπως ἀγοράστη φάρμακα· ἀλλὰ θὰ ἔσκαανεν ὁ δυστυχής, ἐν ἐμάνθανεν πόσα ἐξωδούθησαν εἰς τὴν κηδείαν του.

Ἐπιτύμβιον γέροντο στρατηγοῦ.

Ἐνθάδε κεῖται ὁ στρατηγὸς Τούλ. Εἶχεν ἡλικίαν 105 ἐτῶν· τὸν περιέμενον ἑννέα σύζυγοι, αὐτὸς δὲ περιμένει τὴν δεκάτην.

Ἐπιτύμβιον χήρας.

Μάρθα Βλέβιτ, ἀποθανοῦσα τὴν 7ην Μαΐου 1681. Ὑπῆρξεν ἡ σύζυγος ἑννέα διχδοχικῶν συζύγων, ὧν ὁ ἕννατος ἐπέζησεν αὐτῆς.

Ἐπιτύμβιον πτωχῆς.

Δόξα τῷ Θεῷ! δὲν ἔχω πλέον ἀνάγκην οὕτε στεγαστοῦ, οὕτε κτίστου. Οὐδέποτε ἐνταῦθα σκληρὸς ἰδιοκτητῆς ἀποβάλλει πτωχὴν ἐνοικιαστριαν. Διὰ νὰ μὴ ἔχη τις τὰς φροντίδας τοῦ ἐνοικίου καὶ τῶν πληρωμῶν, πρέπει νὰ κατοικήσῃ ἐνταῦθα.

Σὺ, δὲ ἔχεις περισσώτερον τι τῶν ἄλλων ἄξιοσημειωτον προτέρημα, εἶσαι ἐράσιμος καὶ ἐπίχαρις, γαί, εἶσαι ἐράσιμος καὶ ἀκριβῶς τοῦτο θέλω νὰ εἶπω. Ἐχεις τρόπους ἐρασιμούς, οἵτινες δὲν εἰξεύρω πῶς θαυπέυεσι, γοητεύουσιν, ἀπατῶσι καὶ τέλος αἰγμάλωτίζουσι πᾶν τὸ περιστοιχοῦν σε. Γνωρίζεις νὰ εὐρίσκης τὴν κατάλληλον λέξιν διὰ νὰ φάνεσαι εὐλικρινής καὶ περιποιεῖται καταλλήλως τὸ πρόσωπον, ὅπερ θέλεις νὰ κολακεύσης. Προδίδεις τὸ μειδίημα εἰς τὰ χεῖλη, τὸν ἔρωτα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς; καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν ἴσως ἐν τῇ καρδίᾳ. Ἀνέγνωσα ἐκ νέου πρὸ ὀλίγου τὰς πέντε ἐπιστολάς σου, αἱ ἐσχάτως μοὶ ἀπέστειλας, τὰς τελευταίας σου, γεγραμμένας; βεβαίως ἐν καιρῷ τῶν νέων σου ἐρώτων. Ἐχοῦσιν ἀνορθογραφίας πολλὰς, ἀλλ' ἀδιάφορον, εἶναι θελκτικώτατοι.

Τοιοῦτος λοιπὸν εἶναι ἐν γενικαῖς γραμμαῖς ὁ μέλλων σύζυγος τῆς χριστοβόρου, τρυφρωτάτης καὶ νεαρᾶς κόρης δεσποινίδος Ἐλένης Δ... Σὲ ἀκούω δὲ ἐντεῦθεν ἀπαντῶντα μοι εἰρωνικῶς:

— Τί διάβολον! τὸ κακό μου λοιπὸν θέλεις καὶ σύ; Ἀφροῦ εἶχον τότε ἐλαττώματα, διατί σοὶ ἤρετα;

Ἐπιτύμβιον γυναικὸς καεῖσθης ἐν πυρκαϊᾷ.

Ἐνταῦθα κεῖται ὁ φοινῆξ τῶν γυναικῶν, ὅστις, ὡς φοινῆξ, ἐξέπνευσε εἰς τὰς φλόγας.

Ἐπιτύμβιον πολυφάγου.

Ἐνθάδε κεῖται ὁ Ρόβερτ Μούρ, ὅστις ἀπέθανεν ἐκ τῆς πολυφαγίας του· ἐν ἑμῶς ἤκουε τὴν σύζυγόν του Σάρααν, ἤθελε ζήσει καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ζωῆς του.

Ἐπιτύμβιον νεκροθάπτου.

Χαρήτε διὰ τὸν θάνατόν του. Ἄν ἡ ζωὴ του ἐμάκρυνεν ἔτι, ἤθελε μᾶς θάψει ὅλους.

Ὁ κύριος Δαμ... πατήρ, ἔλεγε ποτὲ τῷ υἱῷ του, ὅτι ὁ ἔρωσ εἶναι λαχεῖον.

Καὶ ὁ Δαμ... υἱός, τῷ ἀπήντησεν.

— Ναί, καὶ ἐὰν ἡ γυνὴ εἶναι ἄνω τῶν τριᾶκοντα ἐτῶν, τότε εἶναι λαχεῖον τῶν ἀρχαιοτήτων.

‡

Εἶναι ἀληθές, Παῦλε, μοὶ ἤρετας καὶ δὲν θὰ σοὶ κρύψω ἤδη ὅτι με ἐμάγευτας. Ἀλλὰ μὴ λησμόνει, ὅτι εἰς τὸν εὐτυχῆ ἐκεῖνον καιρὸν ἦτο νέος, μικρὸς, ἀθῶος, καὶ οὐχὶ ὡς σήμερον νέος ἔτι. Ἦτο πολὺ ὠραῖον παιδίον, στιβαρόν, ζωηρόν, φλογερόν, τρυφερόν, με βλέμμα σπινθηροβόλον, ἀκούραστον εἰς ὅλα... Εἶχες ἀκόμη παρθελικὴν ψυχὴν, ἄδολον καὶ μοὶ ἐφάνετο ὁ τιμιώτατος τῶν ἀνθρώπων, ἐνῶ σήμερον! Ἐγὼ δὲ ὑπῆρξα, ἀγαπητέ μοι ἡ πρώτῃ σου «γυνὴ τοῦ κόσμου». Ἀλλὰ σήμερον; διάβολο! ὅλαι αἱ χάριτές σου ἀπέπηταν ἢ ἐγαλαρώθησαν, ὅπως θέλεις εἰπεῖ το, ἐγὼ μάλιστα νομίζω, ὅτι ἐξηφανίσθησαν. Ἐγὼ σὲ ἠγάπων ἐμμανῶς καὶ ἐγήρασκον μετὰ σοῦ, μολονότι σὲ ἐνόμιζον τὸν ἴδιον καὶ ἀπραχλάκτως τὸν ἴδιον, ὅπως τὴν πρώτην καὶ ἀπὸ τομοσ καὶ αἰφνιδία μεταβολή, ὡς ἡ παροῦσθα, ἦα ἀφυπνισθῶ καὶ σὲ ἐξετάσω καλῶ; ἤδη, πρᾶγμα τὸ ὅποιον θὰ ἀπεστρεφόμεν προγενεστέρως. Ἐν εἰλί λόγῳ, ὅτι ἀγαπῶ ἐτι ἐν σοὶ τὴν σήμερον, εἶναι τὸ παρελθόν σου, ἡ νεότης σου, ἡ ἀγάπη μας.

Ἄλλ' ἐκεῖνη; ἀγαπητέ μοι φίλε; Ἐκεῖνη ἢ

— Νὰ κτυπήσω ἢ νὰ εἰσέλθω;... Ἄς κτυπήσω καλεῖτερον.

— Ποῖος εἶναι;

— Ἐγὼ, Κύριε δικηγόρε, ἡ πελάτριά σας Ἐλένη Κ...

— Ἄ,... περιμένετε, παρακαλῶ ὀλίγον, διότι ἤδη εἶναι ἡ ἀντίδικός σας μέσα.

Αὐτός. Πόσος ἀνόητος εἶσαι νὰ περιμένῃς!

Αὐτή. Πόσον ἀνόητη νὰ με κάμνης νὰ περιμένω!

μικρὰ νέα κόρη, ἡ ὅλων τρυφερὰ καὶ δροσώδης νεάνις, ἡ μόλις χθὲς ἐξεληθούσα τοῦ παρθεναγωγείου. ἡ μηδὲλως γνωρίζουσα τὸν κόσμον, τί ἐλπίζει ἀπὸ σέ, τί περιμένει ἀπὸ σέ;

Δικαίως ὅτι εὖρον ἐν σοὶ ὅτε σὲ ἠγάπησαι ὅτι σοὶ ἐσυγγώρουν, ὡς μὴ ἔχοντα πλέον, διότι, τὸ ἐδαπάνησας μετ' ἐμοῦ: τὴν νεότητά!... Ὅθὰ σοὶ ζητήσῃ, φίλε μου ὅτι μοὶ ἔδωτας—ὅτι δὲν θὰ ἦται ἱκανὸς νὰ τῇ δώτῃς—ἀφοῦ ἐγὼ σοὶ τὸ ἀφῆρετα, δηλαδὴ τὴν ὄρεξιν τοῦ ἔρωτος, τὴν ἀμεριμνητίαν τοῦ μέλλοντος, τὴν φυσικὴν δρόσον, τὴν εὐθυμίαν. Τούναντιον δὲ οὐ θὰ τῇ προσφέρῃς σύζυγον ἐφθαρμένον καὶ σεσαθρωμένον, ἀναίσθητον ἐν τοῖς αἰσθήματι, σταθερῶς καταγιγόμενον νὰ διατηρήσῃ τεχνητῶς καὶ διὰ ψιμμουθίου ἀπατηλὴν νεότητα, φέροντα μέχρι κόρου τὴν γυναικεῖαν στοργὴν καὶ μελαγχολοῦντα εἰς πᾶσαν ἡδονικὴν διασκέδασιν. Οὐαὶ τῇ ταλαιπωρηθισσομένη τρυφερᾷ κόρῃ! Μὴ ψεύδεσται, ἐν τοσοῦτῳ. Ἐὰν εἶχομεν ἐτι τὴν εὐθυμίαν τοῦ ἔρωτός μας, ἢν ἡ ἐνθύμησις μόνον μᾶς παρέχει, ἐὰν εἶχομεν ἐτι ἀκαίους τοὺς γέλωτάς μας, ἐὰν ἤθθανόμεθα ἐτι τὴν γλυκύτητα τῶν χειλέων μας καὶ ἐὰν ἐπανευρίσκομεν τὴν εὐτυχίαν τῆς ἀμῆς

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Διά να γίνης πλούσιος. Φύλαττε τὰ χρήματα σου καὶ μὴ ἔχεις διόλου συνείδησιν.

Διά να γίνης σοφός. Τρώγε, κοιμοῦ καὶ σίγα.

Διά να γίνης δημοτικός. Ἐπισκέπτου συνεχῶς τὰς μεγαλειτέρας ἐκκλησίας καὶ ὅλας τὰς μυστικὰς ἐταιρείας.

Διά να γίνης ἀξιοσέβαστος. Λέγε «μάλιστα» ὅσάκις ἀκούεις ἄλλας γνώμας καὶ μὴ ἔχε πώποτε ἰδίαν.

Διά να λάβης μικρὸν ὑπουργίμα. Ἔσο ἔτοιμος νὰ πράττης αἰώνιος ὡς μηχανή.

Διά να γίνης πτωχός. Ἔσο τίμιος καὶ μὴ δίδε ὑπονοίας.

Διά να νομίζεσαι παράφρων. Λέγε τὰς ἰδίας σου γνώμας, χωρὶς νὰ συμβουλευῆσαι τὰς τῶν ἄλλων.

Διά να γίνης δυστυχής. Δημοσίευε τὰς σκέψεις σου.

Διά να γίνης συκοφάντης. Ἐκδοσον ἐφημερίδα καὶ λέγε τὴν ἀλήθειαν.

μας ἐκείνης, ὡ πότον τὸ πρᾶγμα θὰ διέφερε καὶ πότον ἔτι θὰ συνεσπειροῦσο εἰς τοὺς πόδες μου; Ἄλλὰ τί συμβήτεται ἤδη; Μόλις γνωρίζω τὴν μέλλουσαν σύζυγόν σου καὶ θὰ μοὶ ὀφείλεις χάριτας, διότι δὲν θὰ καταγίνω νὰ σοὶ τὴν κατηγορήσω. Πλὴν, ὅσω καλὴ, τιμὴ καὶ φρόνιμος καὶ ἂν ἦναι, ἢ αἰώνιος φυτικὴ παρεξήγησις τῶν ἐγκοσμίων γάμων θὰ μετολαβήτη καὶ μεταξὺ τῶν δύο σας. Αὕτη μὲν μὴ ἀγαπήσασα ἔτι, σὺ δὲ, ἀνίκανος πλέον ν' ἀγαπήσης ἐκτὸς τῆς πλαιῆς συνηθείας σου. Γνωρίζω καλῶς, ὅτι θὰ προσπαθήσης κατὰ καθήκον νὰ φανῆς ἀντάξιός τῆς συζυγικῆς τρυφερότητός της, πλὴν σοὶ προλέγω ὅτι θ' ἀποτύχης, διότι ὁ καλλίτερος σύζυγος τοῦ κόσμου δὲν δύναται νὰ δώτῃ ἢ ὅ,τι ἔχει καὶ σὺ δὲν ἔχεις πλέον τὸ μόνον πρᾶγμα, οὗτινος ἔχει ἀνάγκην ἢ σύζυγός σου, ἢτοι τὴν νεανικὴν ἀγάπην. Ἐν τοσοῦτῳ, ἐπειδὴ ἢ μέλλουσα συμβίβη, ὡς πιστεύω, τιμὴν καρδίαν, θὰ δοκιμάσῃ νὰ σὲ ἀγαπήτῃ ὡσαύτως, ἂν ὄχι διὰ τὴν φυτικὴν εὐχαρίστησιν, ἢν δὲν θὰ δυνήθῃ; νὰ τῇ πράσῃ, τοῦλάχιστον διὰ τὴν καλὴν καρδίαν σου καὶ τὸ πολὺ πνεῦμά σου, Ἄλλὰ τί νομίζεις; Τὸ ἄτυχον αὐτὸ παιδίον δὲν γνωρίζει ἐπαρ-

ΤΟΠΙΚΑ

Δύο συνέταιροι μοδίστραι τῆς ὁδοῦ Ἐρμοῦ ἀναγινώσκουσαι τὸ θεατρικὸν δελτίον τῆς παρελθούσης Πέμπτης:

— Ἀπόψε θὰ παίξουν τὴν «Τιμὴ» σ'... τοῦ Τσόχα, ἔλεγεν ἡ μία. Τί λέγεις, πηγαίνουμεν; Ἐλένη;

— Ὁχι, διότι θὰ μᾶς πάρουν γιὰ ἐλεύθερες γυναῖκες, τῇ ἀπήντησεν αὕτη.

— Παρετήρησε, Μαλβίνα, ἔλεγε προχθὲς ἢ Ἰταλὶς Λουίζα τῇ φίλῃ της, περισσοτέρους θαυμαστάς ἔχομεν καθ' ὁδὸν ἢ ἐν τῷ θεάτρῳ.

— Ναί, ἀγαπητῆ μου, φαίνεται αἱ ἡθοποιοὶ ἐδῶ ἔχουν πέρασι μεγάλων Κυριῶν. Γιὰ ἰδέ, ἐκεῖνον ἐκεῖ, μὲ τί θαυμασμὸν καὶ γλυκὰ μάτια μὲ παρατηρεῖ; πὼς μᾶς ἐλαχμβάνουν;

— Che bestia! non parla! ἐπιλέγει ἢ Λουίζα καὶ προχωρεῖ.

— Μὰ Κυρία, ἐπιθυμεῖτε πάντοτε νὰ εἴσθε χήρα; ἠρώτα ὁ Κόντε-Κάμηλος τὴν Κυρίαν

κὼς τὸν κόσμον, θ' ἀπκηθῇ προκλιρῶς, ἀλλὰ δὲν θὰ βραδύνη νὰ ἐννοήσῃ τὸν ἀδιόρθωτον ἐγωισμόν σου καὶ τὴν ἀμάθειάν σου εἰς ὅ,τι μέλλενὰ ἐκτυλιχθῇ μεταξὺ ἀμφοτέρων σας... Ὁ λόγος τὸ τέλος ὅτι ὁ σύζυγός της εἶναι ἡθικὸν τι ὄν, ἐξ ἐκείνων ἅτινα ἢ φύσις παράγει κατὰ δωδεκάδα, ὅτι οὐδέποτε ἀπέκτησεν ἢ μίαν ὑπεοχλήν, ἐκείνην, τοῦ νὰ εἶναι νεώτερος τῶν ἐχθρῶν τριάνοντα πέντε ἔτη, ἐνῶ μόλις εἶναι εἰσοσιπενταετής καὶ τὴν ὑπεροχὴν ταύτην, φεῦ! προκμητικῶς δὲν τὴν ἔχει πλέον!... Ἀπὸ μέρους σου δὲ ἢ γυνὴ σου, ἢτις δὲν θὰ ὀμιλῇ τὴν αὐτὴν ὡς σὺ γλῶσσαν καὶ ἢς ἢ νεότης θὰ ταράττῃ δίκην ἀπειλῆς τὴν ἀνάγκασίν σου, ὅτε μάλιστα θὰ διατελῇ αὕτη ἀφρονος καὶ οὐδὲν θὰ ζητῇ, — ἢ γυνὴ σου τότε λέγω θὰ σὲ ἐνοχλῇ καὶ σὺ θὰ τὴν ἀποφεύγῃς. Οὔτω μετ' ὀλίγον χρόνον θὰ ἀπρηνηθῇς τὴν τοσοῦτον κοπιωδῶς ἀρξάμενην ἐργασίαν σου ταύτην, αὕτη δὲ θὰ ἀναζητήσῃ ἑξῶθεν τινὰ ὀμοιάζοντά σοι εἰς τὸ ἐγώ σου τοῦ ἄλλοτε, ἢτοι παρρημοῦ ἐκεῖνου, ὃν εὖρον καὶ ἐγὼ ἐν σοὶ τότε καὶ ἠγάπησα... Σὺ δὲ τότε, ἀγαπητέ μοι Παῦλε, θὰ ἐπανέλθῃς ἠτύχως εἰς τὴν κελαιάν σου συνήθειαν, ἢτις θὰ σὲ ἀναμῆνη.

Μαρτ... Δὲν θ' ἀλλάξῃτε τέλος αὐτὸ τὸ ὄνομα; — Ὅνομα ναί, εἶναι εὐκόλον ν' ἀλλάξῃ τις, τῷ ἀπήντησεν ἐκείνη, ἀλλὰ πρᾶγμα εἶναι δύσκολον, φεῦ! τὴν σήμερον.

Ἐν τοῖς παρασκηνίοις:

— Ν' ἀσπασθῶ τὴν χεῖρά σας καὶ ἀμέσως ἀναχωρῶ, δεσποινίς, ἔλεγεν ὁ φορτικὸς νέηλος Π... τῇ ὠραίᾳ ἡθοποίῳ Θ...

— Ὁχι, νὰ μὴ τὴν ἀσπασθῆς, τῷ ἀπήντησεν ἐκείνη, διότι ἀκριβῶς θὰ κάμης ὄρεξιν καὶ δὲν θ' ἀναχωρήσῃς.

Εἰς τὰς δοκιμὰς τῆς «Θείας τοῦ Καρόλου» εἰς φίλος τοῦ συγγραφέως ἐζήτησε τὴν ἀδειαν νὰ τὸν συνοδεύσῃ.

— Ποτέ, φίλε μου, τῷ ἀπαντᾷ ἐκεῖνος, διότι ἀκριβῶς δὲν θέλω νὰ ἰδῆς τὰ τρατὰ της μέρη.

— Κρίμα; τὸ ὠρολόγιόν μου πάλιν ἐσταμάτησεν, ἔλεγεν ὁ Ἰωάννης εἰς τὴν σύζυγόν του.

— Ἀμ βέβαια! τώρα ποῦ ἐβγήκαν αἱ Νικολίτς καὶ Κόκοβιτς πὼς θέλεις τὰ ρολόγια σας νὰ πηγαίνουν καλὰ;

— Πῶς; ἐσπούδασαν εἰς τὴν Γενεύην!

— Αὐτὰ ναί, αὐτὰ ὅμως ὄχι!

Καὶ βεβαίως, θὰ μοὶ ἐπανελθῆς, εἶμαι βεβαία· ἢ δὲ βεβαίως αὕτη φυσικῶς μὲ ἐμποδίζει νὰ ἦμαι σήμερον πολὺ δυστυχής. Διότι, διατὶ νὰ τὸ ἀρνηθῶ; Γίνομαι κάπως νευρική, σκεπτομένη τὴν μικρὰν ταύτην κόρην, ἢτις μέλλει νὰ σὲ δεχθῇ εἰς τοὺς ἰσχνούς αὐτῆς βραχίονας καὶ ἢν θ' ἀναγκασθῆς νὰ ὑποχρεωθῆς ν' ἀγαπᾷς τοῦλάχιστον ἐπὶ τινὰς ἐβδομάδας... Ἄλλ' ἀδιάφορον! εἶμαι ἐξησφαλισμένη περὶ τοῦ μέλλοντος. Νυμφεύθητι, καλέ μου φίλε, καὶ προσπάθησον νὰ ἦσαι εὐτυχής, τὸ εὐχομαι καὶ τὸ ἐπιθυμῶ. Τὸ μόνον δὲ πρᾶγμα ὑπερ ἤδη σοὶ ζητῶ, ἐν ὀνόματι τῆς παλαιᾶς στενῆς φιλίας μας, ἢτις ὑπῆρξε τόσον καλὴ—δὲν εἶναι ἀληθής;—εἶναι νὰ μ' ἐνθυμηθῆς τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν θ' ἀποφασίσῃς ν' ἀπιστήσῃς πρὸς τὴν γυναικὰ σου....

Διατὶ νὰ ἐπιχειρήσω ἀνωφελεῖς ἀποπειράς; Πίστευτόν με, σοὶ ὀμιλῶ εἰλικρινῶς, Παῦλε, ζῆθι, ἂν δύνασαι ὅσον περισσότερο εὐτυχής. Ἄλλ' ἂν δὲν δυνήθῃς, ὡ, τότε καὶ ἐν τῷ συμφρονί σου καὶ ἐν τῷ ἐμῷ ἐνθυμηθῆτι τὴν παλαιάν σου φίλην. (ἀκολουθεῖ)

Τῆς Κυρίας Με... ἐξερχομένης ἐσχάτως περὶ τὴν πρῶτην ἐκ τοῦ πρὸς χάριν τῶν πτωχῶν δοθέντος εὐεργετικοῦ χοροῦ, τὴν ἐπλησίασε πτωχὸς τις περιμένων καὶ τῇ ἐζήτησεν ἐλεημοσύνην. Αὕτη ὅμως κλείουσα ἀποτόμως τὴν θύραν τῆς ἀμάξης:

— Μὰ παντοῦ εἰς τὴν μέσην; ἀνέκραξεν, ἀφου καὶ ἔβην τὴν νύκτα διὰ σᾶς ἐχόρευον;

Ἐένος τις ὁμογενῆς μεταβάς ἐσχάτως εἰς Κηφισσίαν καὶ μὴ βλέπων μέρος ν' ἀγοράσῃ καπνόν, ἀπετάθη εἰς τὸν ὑπάλληλον τοῦ σταθμοῦ τοῦ σιδηροδρόμου καὶ ἀπὸ τῆς θυρίδος τὸν ἐρωτᾷ:

— Μήπως πουλάται καὶ καπνὸν ἐδῶ;

Οὗτος ὅμως ἀτυχῶς εὐφρολογήσας τῷ ἀπήντησεν:

— Τώρα ὄχι, ἀλλ' ἀργότερον θὰ πωλοῦμε καὶ σπύρτα.

ΓΝΩΜΙΚΑ

— Ἡ ὑποταγὴ εἶναι τῶν ἠττημένων ὁ ἠρωτισμός.

— Ὁ παραμυθούμενος διὰ μίαν ὕβριν, ἀξίζει νὰ λάβῃ καὶ ἄλλας.

— Ἡ συνδιάλεξις εἶναι ἢ τέχνη τοῦ ἀκούειν πάντοτε καὶ ὀμιλεῖν ἐνίοτε.

— Συχνότερον θάπτονται αἱ φίλαι μας ἢ οἱ φίλοι μας.

— Εἰς τὸν κόσμον πολλάκις λέγουν ὅ,τι κακὸν φρονοῦμεν περὶ τῶν ἄλλων καὶ σπανίως φρονοῦμεν ὅ,τι καλὸν λέγομεν.

— Ὁ χειρότερος πόνος εἶναι νὰ βλέπῃ τις τοὺς πονοῦντας.

— Ἀποφεύγει τοὺς ἐπαίνους, ἐκεῖνος ἵπου τοὺς ἀξίζει.

— Ἄν δύνασαι νὰ ἐκδικήσῃς ὕβριν, συγχώρησέ τὴν χωρὶς νὰ τὴν λησμονήσῃς· ἂν ὄχι, λησμονήσέ τὴν, χωρὶς νὰ τὴν συγχωρήσῃς.

— Ἡ ματαιότης εἶναι θώραξ τῶν μωρῶν.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Οι Ἀθηναῖοι καὶ μετ' αὐτῶν οἱ ἐπισκέπται μας θεατριζόμεθα, δηλαδὴ τὴν ἡμέραν ἀλληλοβλεπόμεθα, ἀλληλο-μυκτηριζόμεθα, ἀλληλο-γελοῦμεν καὶ ἀλληλο-ἐκτραγωδοῦμεθα, ἐνῶ τὴν νύκτα διδασκόμεθα εἰς ταῦτα, ὑπὸ δωδεκάδος ὅλης θιάσων.

Εἶναι ἡ μόνη ἐποχὴ ἐφέτος, καθ' ἣν αἱ Ἀθῆναι ἀπέκτασαν τόσα πολλὰ θεάτρα καὶ τόσας ἀφθόγους θεατρικὰς παραστάσεις. Ἐκάστη συνοικία καὶ τάξις ἔχει τὸ ἰδικόν της. Ἴδου αὐτὰ ἱεραρχικῶς.

Θέατρον-Ὀμονοίας. Θιάσος Πρόδοδος τοῦ ρέκτου γνωστοῦ μας Κωτοπούλη, ὅστις ἀνασκευάζει τὰ πάντα καὶ τὸ σαχλώτερον ἔργον μετατρέπει εἰς ἀριστουργηματικὴν εὐψυαν. Εἶναι ὁ θαυματουργὸς τῆς ἡμέρας καὶ ὁ Μωῦσῆς τῶν νεωτέρων ποιητῶν καὶ συγγραφέων Ἄν ἦμιν βασιλεύς, θὰ διώριζον αὐτὸν διευθυντὴν τοῦ Ἐθνικοῦ μας θεάτρου. Ὁ κ. Κωτοπούλης εἶναι ὁ μόνος, ὅστις θὰ μετέπλατε τὰ πάντα καὶ τοὺς πάντας ἐπὶ τῷ ἐθνικώτερον, θεατρικώτερον, καὶ φυσικώτερον, ἀκριδῶς καθ' ἣν ἐποχὴν ἰδίως συγγραφεῖς καὶ ἠθοποιοὶ ἔχουσιν ἀνάγκην διδασκαλίας καὶ ἀναμορφώσεως.

Θέατρον Τσόχα. Θιάσος Παντοπούλου-Βονασέρα. Εἶναι μία ἀναγκαία ἐνωσις ἐπικρατήσεως καὶ συγκρατήσεως ἠθοποιῶν, ἔργων καὶ φιλοθεάμονος κοινοῦ περὶ τοῦ σκώματος καὶ τοῦ γέλωτος. Ὁ κ. Παντόπουλος ἐν μόνον τάλαντον ἔχει, τὴν δύναμιν τοῦ ἀποσπᾶν καὶ ἐκσπᾶν τοὺς γέλωτας τοῦ κοινοῦ, διότι γελᾷ μὲ αὐτό. Ἄκρα ἐπιτυχία εἰς τὰ μέρη του. Παίζει ὅλους τοὺς ρόλους εἰς τὴν ἐντέλειαν καὶ δι' αὐτὸ γελᾷ μὲ πᾶσαν ἐνδυμασίαν, οἰανδήποτε μωρῆν καὶ πάντας τοὺς ἀκροατάς. Ὁ κ. Βονασέρας συμπληροὶ καὶ ἀναπληροὶ τὰ κενὰ τοῦ Παντοπούλου.

Θέατρον Φάληρου. Ἰταλικὸς θιάσος συνείσας ἀρχὴν ἥτις οὐδέποτε ἔχει τέλος. Φαίνεται τὸ Φάληρον ἐγεννήθη ἀθάνατον καὶ πάν-

τες οἱ θιάσοι ἀπέρχονται, χωρὶς νὰ κατορθώσωσι νὰ τελειώσωσι τὸ μέρος των. Ἰδίως ἀρχίζει μὲ γαλλικὸν θιάσον, τὸν ὁποῖον οὐδέποτε ἀφίνουν νὰ ἐπιδεικνύη τὰ τρωτά του μέρη διότι ἡ θαλασσία αὔρα προσβάλλει τὰ ἦθη. Ἀριστοκρατικὴ κίνησις ἐν τῷ στοιχείῳ τῆς.

Ἴπποδρόμιον Πιεραντῶν. Γυμναστικά, ἵππικὰ παίγνια. παντομίαι καὶ κωμικοδράματα. Θιάσος παιδικὸς μὲ σταχτοπούταις καὶ περικνημίδας. Ἀθωότης μὲ πονηρίαν καὶ ὀρεκτικὴ παρασκευὴ νεότητος καὶ γήρατος. Παιδικὸς κόσμος εἰς τὸ στοιχεῖον του. Παίγνια, παίγνια, παίγνια καὶ παλινολογία.

Θέατρον Ἀθηναίων. Θιάσος Λουλουδάκη. Ἄρκετὰ καλῶς κατηρτισμένος. Κωμωδία καὶ δράματα πλησιάζοντα εἰς τὸ τέλειον. Παραστάσεις οἰκογενειακαί. Τάξις συνοικιακὴ.

Θεάτρα Θεσείου, Μεταξουργείου, καὶ Πευκακίων. Θιάσοι ἀπομιμούντες τοὺς ἄλλους. Εὐθηνία καὶ καλοκαρδία τρίτης τάξεως. Δημοτικότης καὶ ἀστείότης nec plus ultra.

Καὶ λοιπὰ μικρότερα ἀνδρικήλων καὶ φασουλήδων. Τέρποντα καὶ διδάσκοντα τοὺς Ἀθηναίους ἀστῶς μικροῦς καὶ μεγάλους. Κόσμος κουτσαβίκιδων πολυπληθῆς Διάθεσις καὶ γλέντι al hoc.

Λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2 αἰνίγματος.

Σταυραετός. Ἐλυθεν αὐτὸ ὁ Μικρὸς Παις, ἡ Διονυσιάς Παυλάκου, ὁ Χαριτομένος Γόης, ὁ Π. Ἀλθανόπουλος καὶ ἡ Δεσποινὴς Ἑλληνική Καλικαντζάρου.

Αἶνιγμα 4

Μ' ἀγαπᾷς δὲν σ' ἀγαπῶ
Κι' ὅπου πᾶς σ' ἀκολουθῶ
Κι' ὅποταν σὺ γελᾷς, μικρῆ
Ἐγὼ πετῶ κοντά, γιατί;

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Δευτεροβάθμιος δημοδιδάσκαλος, πτυχιούχος τῆς Γαλλικῆς ζητεῖ θέσιν οἰανδήποτε καὶ ὅπουδήποτε ἐν τε τῷ Ἐσωτερικῷ καὶ Ἐξωτερικῷ. Ἰδιαιτέρως συνιστᾶται καὶ ὑφ' ἡμῶν.

ΤΥΠΟΙΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ